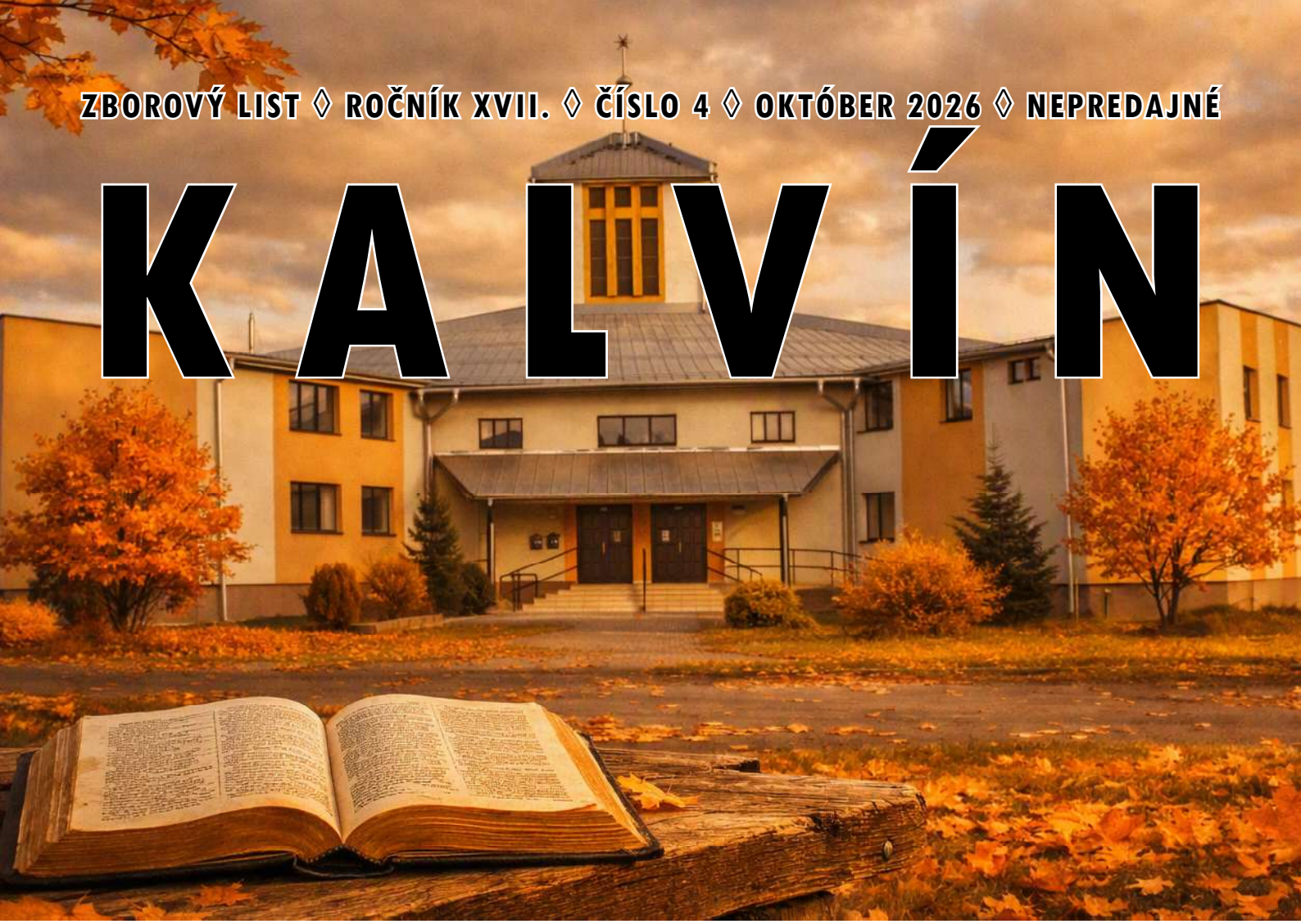
ZBOROVÝ LIST ◊ ROČNÍK XVII. ◊ ČÍSLO 4 ◊ OKTÓBER 2026 ◊ NEPREDAJNÉ

KALVÍN

2

ODKAZ REFORMÁCIE

3

KÁZEŇ K DŇU REFORMÁCIE

4

VOĽBY V MICHALOVSKOM REFORMOVANOM ZBORE

5

OTVORENIE ZBOROVÉHO DŇA

6

VŠETKO MÁ SVOJ ČAS

9

AJ TOTO POMINIE

11

NEBEZPEČNÉ MODLITBY

ZO

13

PAMÄTAJ

14

30.VÝROČIE SLUŽBY DEŤOM

EDITORIÁL

Ján Šoltés

ODKAZ REFORMÁCIE

**VY VŠAK STE VYVOLENÝ ROD, KRÁĽOVSKÉ KŇAZSTVO, SVÄTÝ NÁROD,
ĽUD URČENÝ NA VLASTNÍCTVO, ABY STE OZNÁMILI VEĽKÉ SKUTKY TOHO,
ČO VÁS POVOLAL Z TEMNOTY DO SVOJHO PREDIVNÉHO SVETLA.
KEDYSI STE NEBOLI ĽUDOM, ALE TERAZ STE BOŽÍ ĽUD;
PRV STE BOLI BEZ MILOSRDENSTVA, ALE TERAZ STE MILOSRDENSTVO DOSIAHLI.**

(1PT 2,9-10)

Milé sestry, milí bratia, nedávno som začal čítať knihu o tom ako reformácia, myšlienky Kalvína a Knoxa formovali a vytvorili moderný politický systém a stáli za vznikom Spojených štátov amerických (Bruce Gore: Presbyterians and American Revolution). Deň reformácie je každoročnou príležitosťou pozrieť sa späť – nie preto, aby sme sa nostalgicky hrabali v minulosti, ale aby sme pochopili, odkiaľ prichádzame a kam máme smerovať.

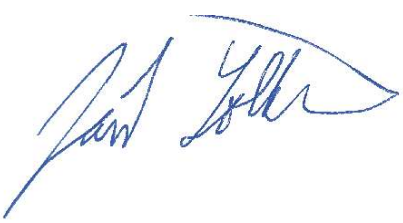
Reformácia nebola len teologickým hnutím. Bola duchovnou obnovou, ktorá zmenila dejiny sveta. A jej ovocie dodnes žijeme, často bez toho, aby sme si to uvedomovali. I v tejto turbulentnej dobe, kedy často len neveriaco krútime hlavou nad tým, čo sa v domácej i zahraničnej politike a spoločnosti deje, je pripomenúť si myšlienky reformácie veľmi dôležité.

- Reformácia ako zdroj odvahy postaviť sa nespravodlivosti. Reformovaní kresťania verili, že ak Boh je jediný skutočný kráľ, potom žiadny pozemský panovník nemá absolútnu moc. Ak vládca prekračuje Boží zákon, kresťan má povinnosť postaviť sa na stranu spravodlivosti.
- Kalvínova myšlienka rovnosti je koreňom moderných práv človeka. Jednou z najrevolučnejších myšlienok reformácie bola rovnosť človeka pred Bohom. Reformácia zrušila aristokraciu tým, že všetkých povýšila. Nie na trón, ale do dôstojnosti Božích detí.
- Sloboda človeka je logickým dôsledkom Božej suverenity. Ak Boh vládne dejinám, človek nie je produktom náhody, biológie či spoločenských mechanizmov. Je osobou, ktorá môže konať zodpovedne a slobodne.

Prečo je toto dedičstvo dôležité práve dnes? Reformácia a biblický text nám pripomína tri piliere, ktoré sú dnes rovnako potrebné ako v 16. storočí:

- Pokora: „Vy však ste vyvolený rod…“ Človek je zachránený milosťou, nie zásluhami. To vytvára charakter, ktorý sa nevyvyšuje, ale slúži.
- Dôstojnosť: „...kráľovské kňazstvo...“ Každý kresťan má povinnosť konať spravodlivo, niesť zodpovednosť a stáť pevne v pravde.
- Zodpovednosť: „...svätý národ...“ Pozemské občianstvo je podriadené nebeskému. Kresťan má tvoriť spoločnosť, ktorá odráža Boží poriadok.

Reformácia nie je minulosť. Je to výzva. Reformácia nie je len historická udalosť. Je to pripomienka, že kresťanská viera má moc meniť dejiny – keď sa žije odvážne, zodpovedne a verne. Možno je čas znova objaviť, čo znamená byť: pokorným pred Bohom, dôstojným v povolaní, zodpovedným v spoločnosti, slobodným v Kristovi. Tak ako to robili Kalvín a Knox, presbyteriáni a puritáni v Amerike, naši reformovaní predkovia v Európe, Uhorsku, Československu, Slovensku – muži a ženy, ktorí verili, že evanjelium nie je len pravda pre dušu, ale svetlo pre celý národ.

KÁZEŇ K DŇU REFORMÁCIE

Ján Semjan

**PETER A JÁN VYSTUPOVALI O DEVIATEJ HODINE NA MODLITBU DO CHRÁMU.
PRÁVE PRINÁŠALI ISTÉHO MUŽA OD NARODENIA CHROMÉHO;
DENNE HO KLÁDLI K CHRÁMOVEJ BRÁNE, KTORÁ SA VOLÁ KRÁSNA, ABY SI PÝTAL ALMUŽNU OD TÝCH, ČO VCHÁDZALI DO CHRÁMU.
KEĎ VIDEL VSTUPOVAŤ PETRA A JÁNA DO CHRÁMU, PROSIL SI OD NICH ALMUŽNU.
PETER SPOLU S JÁNOM UPRELI NA NEHO ZRAK A POVEDALI: „POZRI NA NÁS!“
MUŽ SA NA NICH ZAHĽADEL V OČAKÁVANÍ, ŽE OD NICH DAČO DOSTANE.
PETER VŠAK POVEDAL: „STRIEBRO ANI ZLATO NEMÁM, ALE ČO MÁM, TO TI DÁM.
V MENE JEŽIŠA KRISTA NAZARETSKÉHO VSTAŇ A CHOĎ!“
CHYTIL HO ZA PRAVÚ RUKU A ZODVIHOL HO. CHROMÉMU HNEĎ SPEVNELI NOHY A ČLENKY,
VYSKOČIL, POSTAVIL SA A CHODIL;
VOŠIEL S NIMI DO CHRÁMU, PRECHÁDZAL SA, SKÁKAL A CHVÁLIL BOHA.
VŠETCI ĽUDIA HO VIDELI, AKO SA PRECHÁDZA A CHVÁLI BOHA.**

(SK 3,1-9)

Milé sestry a milí bratia! Pripomíname si dnes pamiatku Reformácie. Je to náš jediný historický sviatok. Nemáme však pritom a ani nechceme sláviť či vyzdvihovať človeka ani žiadne ľudské dielo. Pripomíname si základné princípy Reformácie, príčiny, prečo vôbec vznikla a zohrala nezastupiteľnú úlohu v dejinách cirkvi, no zároveň – a nie v neposlednom rade – tiež význam a potrebu obnovy vôbec. Ako s tým súvisí dnešný text?

Dej čítaného príbehu sa odohráva v Jeruzaleme, pri jednej z brán Jeruzalemského chrámu: čiže, blízko sviatostného priestoru, miesta, kde sa stretávame s Bohom, s Jeho láskou, milosťou, odpustením a uzdravením. Až dodnes, pred týmto sviatostným priestorom, pred bránami Božej milosti, leží mnoho ochabnutých, ochrnutých a chradnúcich – hoci nie nutne telesne – no predsa rovnako túžiacich po pomoci, záchrane, po dotyku lásky a milosrdenstva.

A niekde, medzi tým, je cirkev. Cirkev tak, ako ju v prípade dnešného rozprávania, zosobňujú postavy Petra a Jána. Postavy, dôležité jednak tým, že patria k užšiemu okruhu Ježišových učeníkov a tiež v zmysle toho, čo robia. Takže na jednej strane je striebro a zlato, na druhej strane výzva a čin viery.

Onen ochrnutý sedel pred bránou a čakal. Čo čakal? Nuž, od tých, ktorí vchádzali do vnútra, pomoc. Materiálnu pomoc. Veď, kde inde by mal byť človek viac motivovaný pomáhať, ako v cirkvi? Ak už nie sme nastavení na pomoc, keď ideme do kostola, potom kedy a kde inokedy? Postihnutý, sediaci tam vtedy pri bráne, si potom mohol seba predstavovať ako takú živú „pokladničku“, inšpirujúcu veriacich ku pomoci. A až podnes, aj v podvedomí tých, ktorí do cirkvi nepatria, ostalo aspoň toľko, že cirkev má pomáhať. Z chudoby síce sama povstala, no nemožno povedať, žeby bola úplne bez prostriedkov. V stredoveku o nej určite neplatilo, že zlata a striebra nemám.

A predsa len dobročinnosť, prípadne zdieľnosť v dobročinnosti, nie je to jediné a najpodstatnejšie, čo súvisí s poslaním cirkvi. Zaiste, predpokladá sa jej zapojenie do rôznych rozvojových a sociálnych programov. Veď nemôže ostať pasívnou pozorovateľkou biedy a chudoby okolo seba. No bolo by to veľmi málo, ak by jej služba a povolanie sa mali napĺňať iba v činnosti, ktorú môžu konať a aj konajú mnohé ďalšie organizácie vo svete, navyše, často organizovanejšie, účinnejšie a odbornejšie.

Vedeli to aj apoštoli, o ktorých nemožno povedať, žeby patrili k neochotným alebo lakomým a predsa hovoria: Striebra a zlata nemám. Striebro a zlato, hmotný majetok, to je len jeden priestor, v ktorom sa cirkev môže pohybovať: ponuka zlata a striebra. Stredovek, ale nielen stredovek by o tom vedel rozprávať a „almužny“, ktoré dokázal rozdávať, by chcel asi každý. Peter však hovorí: „V mene Ježiša Nazaretského vstaň a choď!“ (Sk 3,6b). Ponuka vzkrieseného Krista a Jeho milosti.

Práve sem začala v 16. storočí ukazovať aj Reformácia, keď zdôrazňovala potrebu návratu k životu a praxi prvokresťanskej cirkvi, konkrétne, objavovať a ponúkať živého a mocne konajúceho Krista v diele záchrany, zmierenia a nového života. Zaiste, máme sa solidarizovať, máme pomáhať zmierňovať bolesť a utrpenie vo svete. Bez Ježišovho uchopenia, dotyku, však človek nie je zachránený v plnom slova zmysle. Môže dostať strechu nad hlavou, niečo na uchovanie základného živobytia, ľudsky sa môže mať o čosi lepšie, dokonca úspešnejšie, no ostáva bez konečnej nádeje, ak je riešená iba jeho telesná bezvládnosť, ktorej raz, či už v dôsledku inej choroby, alebo samotnej staroby, aj tak podľahne. Len v moci Ježišovho veľkonočného povstania môže človek povstať tak, že je vedený od konca, teda od smrti k životu. Len Ježišov kríž prekonáva odstredivú moc hriechu a obnovuje človeka tak, že ho prinavracia späť k pôvodnému určeniu.

KÁZEŇ

Dnešný príbeh to znázorňuje tým, že uzdravený chromý, pomocou Ježišovej podanej ruky skrze cirkev, sa späť dostáva do sviatostného priestoru, kde smie chváliť a oslavovať svojho nebeského Stvoriteľa (v.8). Skrze Pána Ježiša je privádzaný späť k Tomu, na obraz ktorého bol kedysi utvorený. A o to išlo vždy aj našim reformačným predkom: privádzať späť do chrámu, k Bohu, pred Božiu tvár: nie cez nejaké odpustky alebo peniaze, ale len a len vierou cez živého, mocne konajúceho, Krista.

A keď neskôr apoštoli práve kvôli tomuto incidentu, že zvestovali vzkrieseného Krista a jednali v Jeho moci, boli väznení a vypočúvaní, čítame ako Peter vyznáva: „A nieto v inom nikom spasenia, lebo ani nieto iného mena pod nebom, ktoré by bolo bývalo dané niekomu medzi ľuďmi, v ktorom by sme mali byť spasení“ (Sk 4,12). Ak si dnes pripomíname pamiatku Reformácie, potom aj toto patrí k jej dedičstvu: rozpoznanie Kristovej výlučnosti. Pre život viery je priam kľúčová a rozhodujúca. Spolu s historickým odkazom Reformácie preto nie je nikdy dosť si ju vďačne pripomínať. Amen.

Modlitba

Vyznávame, Bože náš, že často vyhľadávame pre seba istoty tam, kde nie sú. Opäť si nám pripomenul vo Svojom slove, že je to iba Tvoja moc, tak ako si ju zjavil v Ježišovom vzkriesení, ktorá pozdvihuje k životu v nádeji, nielen teraz tu, ale aj raz v budúcnosti. A tak nám pomôž v našom povolaní byť druhým na blízku nielen s tým, čo si ľudsky vieme priať aj dať, ale predovšetkým s tým, čo Ty máš pre nás, aby sme v Tvojej prítomnosti prežívali spasiteľnú moc všetko naprávajúcej lásky a pokoja, ktorý svet nemôže dať. Amen.

Jaroslav Bánoci

VOĽBY V MICHALOVSKOM REFORMOVANOM ZBORE

Na základe Zákona o voľbe do cirkevných funkcií č. 1/2018 v znení Zákona č.2/2019 sa dňa 13.9.2026 konalo v našom kostole Cirkevno-zborové volebné zhromaždenie, na ktorom boli zvolení do cirkevno-zborových funkcii nasledujúci bratia a sestry:

Do funkcie kurátora zboru:
- Ing. Jaroslav Bánoci

Do funkcií riadnych presbyterov:
- Ing. Blažej Knežo,
- MUDr. Erika Jutková,
- Ing. Zdenko Virčík,
- Matúš Gazdovič,
- Mgr. Renata Ohrisková,
- Lýdia Knežová,
- JUDr. Radoslav Soták,
- Ing. Patrik Sabov,
- Ing. Milan Gajdoš,
- Anna Jenčíková,
- Ján Vinc ml.,
- JUDr. Timea Sotáková,
- Dušan Godočík,
- Dušan Kavka,
- Ing. Marta Gajdošová,
- Ján Koba,
- Ing. Michal Mozer,
- RNDr. Ľubica Moskaľová,
- Vladimír Schmidt

Do funkcií náhradných presbyterov:
- Silvia Valkovičová.
- Juraj Štunda,
- Mgr. Viera Marcinová,
- Eva Dančíková,
- Ing. Eva Thuriková,
- Kvetoslava Štundová,
- Anna Bekešová,
- Jana Kráľová

Funkčné obdobie novozvolených funkcionárov je od 1.1.2027 do 31.12.2032.
Vyprosujeme pre nich veľa Božieho požehnania pri ich zodpovednej práci na vinici Pánovej.

ZBOROVÝ DEŇ 17.10.2026

Erika Dékányová

OTVORENIE ZBOROVÉHO DŇA

TOTO JE DEŇ, KTORÝ UČINIL HOSPODIN: JASAJME A RADUJME SA V ŇOM!

(Ž 118,24)

Milé sestry, milí bratia v Pánovi Ježišovi Kristovi, aj táto sobota je dňom, ktorý nám daroval Hospodin. Dnes smieme časť tohto darovaného času prežiť spolu — pri Božom slove, v rozhovoroch, pri speve i spoločnom stole. Srdečne vás vítam na našom zborovom dni.

Som rada, že sme si dnes našli čas prísť, stretnúť sa, vypočuť jeden druhého a prežiť niekoľko chvíľ ako spoločenstvo. Počas bežných dní sa často stretávame iba nakrátko. V nedeľu sa pozdravíme na bohoslužbách, prehodíme pár slov a každý pokračuje svojou cestou. Dnes máme príležitosť zostať spolu o niečo dlhšie. Nielen počúvať, ale aj rozprávať sa, spomínať, premýšľať a možno sa navzájom lepšie spoznať.

Náš dnešný deň sa nesie v znamení slov „Všetko má svoj čas“. Niektoré obdobia života by sme najradšej zastavili, iné by sme chceli čo najrýchlejšie prekonať. Každé však prináša otázky, s ktorými prichádzame aj pred Boha. Nech je preto dnešné stretnutie priestorom pre Jeho slovo, pre vzájomnú blízkosť i pre novú nádej.

Ďakujem všetkým, ktorí pripravili tento deň, aj vám, ktorí ste prijali pozvanie. Osobitne medzi nami vítam brata farára Pavla Kačkoša, brata kazateľa z Cirkvi bratskej v Michalovciach Petra Prištiaka a brata farára Samuela Kneža. Prajem nám, aby sme neodišli iba s novými myšlienkami, ale aj s vedomím, že v cirkvi máme svoje miesto a že na cestu viery nie sme sami.

Úvodná modlitba

Hospodine, náš Bože, ďakujeme Ti za dnešný deň a za možnosť stretnúť sa ako bratia a sestry. Každý z nás sem prichádza s iným príbehom: niekto s radosťou, iný s únavou, otázkami či starosťou, ktorú nenesie ľahko. Ty poznáš všetko, čo si prinášame.

Prosíme, požehnaj naše spoločné chvíle. Daj múdrosť tým, ktorí budú hovoriť, a otvorené srdce tým, ktorí budú počúvať. Uč nás nielen vyslovovať pekné slová, ale aj pozorne vnímať človeka vedľa nás. Nech sa nikto necíti prehliadnutý a nech sa naše rozhovory stanú povzbudením. Keď budeme uvažovať o čase, ktorý plynie, pripomeň nám, že Tvoja vernosť nepodlieha zmenám našich dní. Veď nás svojím Duchom a daj, aby sme v tomto stretnutí rozpoznali aj Tvoju blízkosť. Vypočuj nás a požehnaj, prosíme v mene Pána Ježiša Krista. Amen.

Milí bratia a sestry, čas je vzácny Boží dar. Nedokážeme ho zastaviť ani vrátiť späť. Môžeme ho však napĺňať tým, čo má hodnotu pred Bohom i pred ľuďmi. Aj pieseň, ktorú si teraz spoločne zaspievame, nám pripomína, ako rýchlo plynie náš život a aké dôležité je, čím napĺňame dni, ktoré nám Hospodin daroval. Spievame spoločne pieseň z nášho reformovaného spevníka č.539 „Čas mizne, letia hodiny“.

Uvedenie hlavnej prednášky po piesni

Milí bratia a sestry, pieseň nám pripomenula, ako neúprosne plynie čas. Božie slovo nás však učí pozerať sa na čas nielen ako na niečo, čo ubúda, ale aj ako na dar, v ktorom má svoje miesto radosť, práca, čakanie i skúšky. Teraz odovzdávam slovo nášmu prednášajúcemu, ktorý nás uvedie hlbšie do dnešnej témy „Všetko má svoj čas“, bratovi farárovi Pavlovi Kačkošovi.

VŠETKO MÁ SVOJ ČAS

Pavol Kačkoš

Začiatok času

Na samom počiatku nebolo nič. Len mlčanie, chlad a beztvará prázdnota nad prahlbinou. Do tejto hlbokej, bezútešnej ničoty však náhle zaznieva Božie slovo — tvorivý, suverénny hlas, ktorý prelamuje mŕtve ticho vesmíru: „Buď svetlo!“ (Gen 1, 3). Božie slovo nie je len obyčajným zvukom; je to mocná tvorivá sila, ktorá z nebytia vyvoláva bytie a dáva tvar tomu, čo dosiaľ nemalo podoby.

Do hustej, nepreniknuteľnej temnoty prichádza prvé svetlo. Rozháňa tmu, vymedzuje priestor a vnáša jas do zamrznutého chaosu. Svetlo oddeľuje nočný chlad od tepla dňa a prináša nádej do miesta, kde predtým vládla len slepá prázdnota. Je to prvý nepremožiteľný lúč Božieho milosrdenstva a poriadku, ktorý ukazuje, že temnota nemá posledné slovo.

Práve v tomto neopakovateľnom okamihu sa zrodil čas. Čas sa nezrodil z temnoty ani z chladu prázdna, ale vyvrel priamo zo svetla. Vo chvíli, keď svetlo prvýkrát oddelilo deň od noci, vznikol prvý večer a prvé ráno — zrodil sa rytmus našej existencie. Čas je teda darom svetla, svätým priestorom vymedzeným Božím slovom pre človeka, aby v ňom mohol kráčať zo šera prítomnosti vpred, naproti večnosti.

Čas hodín a čas milosti: Chronos a kairos

V našom každodennom zhone meriame život sekundami a rokmi. Žijeme v neúprosnom toku chronosu – v čase, ktorý plynie od narodenia po hrob, bez ohľadu na naše túžby či bolesti. Je to lineárny, kvantitatívny čas dejín i nášho starnutia.

Biblia nám však odhaľuje aj inú dimenziu: kairos. Čas príhodný, rozhodujúci okamih spásy, chvíľu, keď večnosť preniká do našej všednosti. Starí Gréci zobrazovali boha Kaira ako mladíka s krídlami na nohách, ktorý sa rýchlo pohybuje na kolese šťastia. Vpredu mal dlhú šticu vlasov, no vzadu bola jeho hlava celkom holá: ak ho človek nechytí v momente, keď beží oproti nemu, zozadu ho už za vlasy neuchopí – jedinečná príležitosť je navždy preč.

Keď Pán Ježiš začína svoje pôsobenie, nehovorí o bežnom plynutí dní, ale volá: „Naplnil sa čas a priblížilo sa kráľovstvo Božie. Pokánie čiňte a verte v evanjelium!“ (Mk 1, 15). To nenájdeš červeným písmom v kalendári. Je to Boží kairos pre každého z nás. Vzácna príležitosť záchrany. Nestačí len pasívne plynúť v prúde chronosu, nechať dni unikať a ospravedlňovať svoju nečinnosť. Božia milosť prichádza ako neopakovateľná výzva: rozpoznať Boží čas, chytiť príležitosť k pokániu a dovoliť Kristovmu svetlu prežiariť temnotu nášho vnútra. Nepremeškajme svoj kairos.

Za obručou osudu: Z kruhu do večnosti

„Lebo tak Boh miloval svet, že svojho jednorodeného Syna dal, aby nezahynul nikto, kto verí v Neho, ale mal večný život.“ (J 3, 16)

Východné náboženské myslenie oddávna vníma ľudskú existenciu ako neúprosný kolobeh. Samsára – nekonečný kruh znovuzrodení, kde je človek uväznený v reťazi príčin a následkov vlastných činov, v neúprosnom zákone karmy. Každý skutok plodí ďalší dlh, každá vina si žiada svoju odplatu v ďalšom a ďalšom utrpení, z ktorého je jediným východiskom nirvána – vyhasnutie, rozplynutie sa v nebytí a zánik identity. Nie je však tento uzavretý kruh vyjadrením hlbokého ľudského zúfalstva? Pokusom ospravedlniť absurditu zla a bolesti vlastnou zásluhovosťou? Kresťanská zvesť prichádza s radikálne inou perspektívou. Odmieta predstavu človeka odsúdeného na nekonečné točenie sa v bludnom kruhu odplaty. Na kríži na Golgote, kde Kristus niesol ťarchu našich vín, sa udialo niečo nepredstaviteľné.

Boh sám vstúpil do našej temnoty. Nezostal vzdialeným pozorovateľom spravodlivosti, ale prelomil obruč nezmyselného utrpenia, vyrovnal ju a mocou svojej obetujúcej sa lásky ju natiahol do priamky vedúcej do večnosti. Naša nádej nespočíva vo vyhasnutí vedomia ani v nekonečných pokusoch o sebazáchranu. „Kristus nás vykúpil spod kliatby zákona tým, že sa sám stal kliatbou za nás...“ (Gal 3, 13). Reťaz karmy bola rozťatá milosťou. Tam, kde človek videl len slepý osud, otvoril Boh novú cestu – cestu živého spoločenstva, v ktorom bolesť nemá posledné slovo.

Život medzi pólmi: Dar prítomného okamihu

„Všetko má svoj čas a každé počínanie pod nebom má svoju chvíľu: Je čas narodiť sa i čas umierať; čas sadiť i čas vytrhávať zasadené...“ (Kaz 3, 1 – 2)

Hneď na samom počiatku stvorenia na začiatku času vniesol Boh do beztvárnej pustatiny rytmus a poriadok: „Boh oddelil svetlo od tmy. A Boh nazval svetlo dňom a tmu nazval nocou. A bol večer a bolo ráno: prvý deň.“ (Gen 1, 4b – 5). Od tohto prvého okamihu je náš pozemský svet rozopnutý medzi dvoma pólmi. Deň strieda noc, radosť strieda žiaľ, stavanie strieda búranie. Niečo dobré sa v okamihu premieňa na čosi ťažké a bolestné.

Žijeme v neustálom napätí týchto protikladov a často sa v ňom cítime bezmocní. Chceli by sme zastaviť to dobré a vymazať to boľavé, no Kazateľ nás triezvo vracia na zem: ani jeden pól nedokážeme natrvalo vlastniť, zmocniť sa ho. Minulosť je nenávratne preč a budúcnosť nám nepatrí. Čo nám teda zostáva uprostred tohto striedania svetla a tieňov? Máme jedine prítomný okamih. Ten krehký bod, v ktorom sa dotýkame Božej reality a v ktorom sa rozhoduje o našom postoji. „Poznal som, že pre nich nieto lepšieho ako radovať sa a konať dobro vo svojom živote.“ (Kaz 3, 12).

Boh nevytvoril tieto póly preto, aby nás uvrhol do rezignácie, ale aby sme pochopili svoju odkázanosť na Neho. „Všetko urobil krásne vo svojom čase, aj večnosť im vložil do srdca...“ (Kaz 3, 11a). Práve v prítomnej chvíli smieme prekročiť úzkosť z pominuteľnosti, prijať dnešný deň z Božích rúk a naplniť ho dobrom, láskou a vďačnosťou skôr, než sa znova zotmie.

Čas ako prázdna nádoba

„Povedal im teda Ježiš: Môj čas ešte neprišiel, ale váš čas je vždy tu.“ (J 7, 6)

Často máme sklon hovoriť o dobe, v ktorej žijeme, s trpkosťou či výčitkou. Vravíme, že časy sú zlé, ťažké, neprajné, akoby čas sám osebe niesol pečať viny či zlyhania. No čas nie je dobrý ani zlý. Je to len priestor, neutrálny dar stvorenia, prázdna nádoba položená pred každého z nás. Je to neustále prítomné „teraz“, ktoré nám Boh zveril, aby sme ho niečím sýtili. My sami rozhodujeme, čím túto nádobu naplníme – či do nej nalejeme trpkosť, sebeckosť, hnev a strach, alebo ju prežiarime láskou, obetavosťou a službou blížnemu. Náš čas je vždy tu, pripravený prijať obsah nášho srdca.

Stáva sa však, že do nášho života vtrhne nečakaná rana – strata, choroba, zrada či hlboká samota. Niečo, čo túto krehkú nádobu nášho bytia surovo prebodne. Vznikne trhlina, diera, cez ktorú všetko unika a my stojíme bezradní, pretože zisťujeme, že ju vlastnými silami nemáme čím zalepiť. Ľudská múdrosť, falošné útechy ani vlastné ego na takúto ranu nestačia. Prázdnota a bolesť hrozia, že pohltia celú našu existenciu.

V takej chvíli nám zostáva jediná nádej. Prestať sa zúfalo pokúšať vlastnoručne lepiť to, čo je rozbité, a radšej dokorán otvoriť hrdlo nádoby času a svoje ubolené srdce. Zdvihnúť zrak a nasmerovať celú svoju bytosť k jedinému skutočnému prameňu dobra a živej vody, k Ježišovi Kristovi. V Jeho prítomnosti sa aj cez pukliny našich životov začína vylievať milosť. On nás pozýva obrátiť sa k človeku v núdzi, k blížnemu, a k veciam, ktoré majú večný zmysel. Len vtedy, keď sa naša deravá nádoba stane kanálom Kristovej lásky pre druhých, prestáva byť prázdnotou a nachádza svoje skutočné naplnenie.

AJ TOTO POMINIE

ZO ZBOROVÉHO DŇA NA TÉMU „VŠETKO MÁ SVOJ ČAS“

Erika Dékányová

Obyčajná škatuľka môže uchovávať neobyčajné spomienky.

Na zborovom dni sme sa stretli aj na seminári s názvom „Aj toto pominie“. Na stole pred nami ležala drevená škatuľka. Bol v nej starý kľúč, fotografia a pohľadnica. Tušila som, že práve takéto drobnosti dokážu otvoriť rozhovor o veciach, ktoré sú pre človeka dôležité.

Keď doma otvoríme zásuvku alebo škatuľu so spomienkami, neraz nájdeme veci, ktoré už dávno neslúžia svojmu pôvodnému účelu. Prečo ich nevyhodíme? Pretože sa za nimi skrývajú ľudia, miesta, hlasy a chvíle, ktoré nás formovali. Aj účastníkov seminára som pozvala, aby sa zamysleli, či majú doma podobné drobnosti. Tak sa na seminári otvoril spoločný rozhovor.

Fotografia zachytí okamih, nie celý príbeh

Stará zimná fotografia – jeden okamih, za ktorým sa skrýva celý príbeh.

Čiernobiela fotografia zachytáva ľudí v zasneženej krajine. Vidíme iba zlomok ich dňa. Nevieme, čo si hovorili, čomu sa smiali, na čo mysleli. Ten, kto bol pri tom, si však možno vybaví oveľa viac. Podobne je to s naším životom. Dátumy a udalosti tvoria iba jeho viditeľný obrys. To podstatné sa často odohráva medzi nimi: niekto nám prejavil dôveru, niekto nás naučil trpezlivosti, iný pri nás zostal, keď nám bolo ťažko.

„Pri každej rozpomienke na vás, vždy, v každej svojej modlitbe, keď sa s radosťou modlím za vás všetkých, ďakujem svojmu Bohu, že máte účasť na evanjeliu od prvého dňa až doteraz. A som presvedčený, že Ten, ktorý počal vo vás dobré dielo, aj ho dokoná až do dňa Krista Ježiša,” píše apoštol Pavol v liste Filipským 1,3–6. Spomína na kresťanov, s ktorými ho spája evanjelium. Píše im z väzenia, a predsa sa jeho spomínanie mení na vďačnosť Bohu. Ich spoločný čas pominul, vzťah a ovocie viery však nezmizli. Pavol dôveruje, že Boh dobré dielo, ktoré začal, aj dokončí.

Aj my si môžeme položiť otázku: Čo dobré som prijal od iných ľudí? A čo z toho žije ďalej v mojich slovách, postojoch a skutkoch?

Pohľadnica a sila niekoľkých slov

Pohľadnica – pripomienka ciest, vzťahov a slov, ktoré pretrvajú.

Pohľadnica je zvláštny predmet (v dnešnej dobe už vzácnosť). Niekto si našiel chvíľu, aby vybral motív pohľadnice, napísal pozdrav a poslal ho ďalšiemu človeku. Pre odosielateľa to mohlo byť niekoľko minút. Pre adresáta sa z nich stala spomienka na celé roky. Aj obyčajné povzbudenie trvá niekedy dlhšie, než si myslíme.

Možno si dodnes pamätáme vetu učiteľa, rodiča či priateľa, ktorá nám dodala odvahu. Možno niekto iný podobne nosí v pamäti naše slová. Preto nie je pravda, že s pribúdajúcimi rokmi už nemáme čo ponúknuť. Aj keď sa naše možnosti menia, zostáva nám schopnosť počúvať, povzbudiť, modliť sa, venovať čas.

Kľúč k dverám, ktoré sú ešte pred nami

Starý kľúč – niektoré dvere sa zatvorili, iné ešte môžeme otvoriť.

Napokon som vzala do ruky kľúč. Možno už neodomyká nijaké dvere. Pripomína však, že niektorými dverami sme už prešli a nemôžeme sa vrátiť späť. To neznamená, že pred nami niet ďalších. K človeku vedľa nás sa niekedy dostaneme prostou otázkou: „Ako sa máš?“ A ešte viac tým, že si na odpoveď skutočne počkáme.

Pri spoločnom rozhovore sme sa preto nevracali k minulosti iba s nostalgiou. Uvažovali sme aj nad tým, čo dobré môžeme odovzdať ďalej. Aké nenápadné prejavy láskavosti dnes ľuďom chýbajú? Komu môžeme byť nablízku, hoci už nemáme toľko síl ako kedysi?

To, čo pominulo, nemuselo byť márne

Veta „Aj toto pominie“ môže človeka potešiť v ťažkých chvíľach a viesť k pokore v čase úspechu. Sama osebe však nevysvetlí všetko. Niektoré straty zostávajú bolestné aj po rokoch. Kresťanská nádej nespočíva v tom, že všetko zabudneme, ale v dôvere, že Boh nás neopúšťa ani v tom, čo nevieme napraviť alebo pochopiť.

Na konci nášho stretnutia sme sa mohli v tichu pýtať: Za aké dobro dnes chcem Bohu poďakovať? A komu by som v najbližších dňoch mohol urobiť niečo dobré? Nemusí to byť veľký čin. Stačí konkrétny človek a uskutočniteľný krok.

Predmety sme vrátili do škatuľky. Život však nemožno uzavrieť a odložiť na poličku. Pokračuje v našich vzťahoch, rozhodnutiach a v tom, čo prijímame a darujeme. Pavlova dôvera nás vedie ku Kristovi: Boh svoje dielo neopúšťa. Aj toto pominie. Ale dobro, ktoré sme prijali a s Božou pomocou odovzdali, môže prinášať ovocie ďalej.

„To, čo pominulo, nemuselo byť márne.“

Pane, náš nebeský Otče, ďakujeme Ti za čas, ktorý sme dnes mohli prežiť spoločne. Za spomienky, ktoré v nás ožili, za slová, ktoré zazneli, aj za chvíle ticha, v ktorých sme sa mohli zamyslieť nad vlastným životom. Predkladáme Ti všetko, čo tvorí náš príbeh. To krásne, k čomu sa radi vraciame, aj to bolestné, na čo sa spomína ťažko. Ty poznáš nielen naše včerajšky, ale aj všetko, čo nás ešte čaká. Uč nás prijímať plynutie času nie iba s ľútosťou nad tým, čo odchádza, ale aj s vďačnosťou za to, čo nám bolo darované. Daj, aby dobro, ktoré sme prijali, nezostalo iba spomienkou, ale pokračovalo v našich slovách, rozhodnutiach a skutkoch. A keď sa budú meniť okolnosti nášho života, pripomínaj nám, že Tvoja vernosť sa nemení. Nech v tejto istote nachádzame pokoj pre dnešok, odvahu pre zajtrajšok a nádej pre všetky dni, ktoré nám ešte daruješ. Skrze Ježiša Krista, nášho Pána prosíme, vypočuj nás. Amen.

Milé sestry, milí bratia, ďakujem vám za spoločný čas, za vašu pozornosť, otvorenosť i ochotu podeliť sa o svoje skúsenosti a spomienky. Práve vaše slová dali nášmu stretnutiu osobitnú hĺbku. Každý z nás si nesie svoj životný príbeh a dnes sme si mohli uvedomiť, že aj celkom obyčajné chvíle môžu mať veľkú hodnotu.

Prajem nám všetkým, aby sme si z tohto stretnutia odniesli nielen peknú spomienku, ale aj povzbudenie vážiť si prítomnosť, nezabúdať na prijaté dobro a s dôverou hľadieť na dni, ktoré sú pred nami.

NEBEZPEČNÉ MODLITBY

ÚVAHA A DISKUSIA O TOM, AKÉ SÚ NAŠE MODLITBY
ZBOROVÝ DEŇ KRC, MICHALOVCE, 17.10.2026

Peter Prištiak

Možno si kladiete otázku – čo je to za názov „Nebezpečné modlitby“? Aj ja som si tú otázku položil, keď som bol oslovený, aby som sa prihovoril na zborovom dni. Dozvedel som sa, že viacerí si prečítali rovnomennú knihu, ktorú napísal Craig Groeschel. Tak som si ju zadovážil aj ja. Môj príspevok bude čiastočne referátom z tejto knihy a teda pokúsime sa spolu pozberať med z jej plástov vo vedomí, že konečné zjavenie o modlitbe nám dáva Kniha kníh – Biblia.

Craig nás vyzval k tomu, aby sme sa pozreli na svoje modlitby. Mnohí modlitebníci, žiaľ, predkladajú Bohu svoje prosby s túžbou, že ich Boh splní, ale nebude do ich života zasahovať. Modlitba nás však nemá viesť len k prijímaniu Božej pomoci, ale aj k poznávaniu Boha samotného. Inými slovami - modlitba má meniť naše srdce a postoje. Napokon, to nás učil aj Pán Ježiš keď nám povedal, aby sme sa modlili takto: „Otče náš, ktorý si v nebesiach“ – a za tým nenasledujú hneď prosby za naše záležitosti - ale najprv „posväť sa meno Tvoje, príd Kráľovstvo Tvoje, buď vôľa Tvoja...“ Pán Ježiš chcel, aby sme si žiadali svätosť Otcovho mena, uskutočnenie Jeho vôle v našich životoch a uprednostenie Jeho Panstva. A samozrejme, dôverovali, že On má moc naplniť aj naše potreby.

Autor knihy to vyjadril v troch prosbách, ku ktorým dospel v rôznych etapách svojho života. Všetky tri prosby do seba zapadajú, spolu súvisia a dá sa povedať, že sa vzájomne ovplyvňujú. Čo je podstatné, podľa autora, tieto modlitby si vyžadujú odvahu, pretože môžu priniesť úplnú zmenu do nášho života. Aké sú to prosby?

Preskúmaj ma

Je to prosba o to, aby Pán Ježiš odhalil aký je stav nášho srdca. Vychádza zo Žalmu 139., kde sa Dávid modlí: „Skúmaj ma Bože a poznaj moje srdce. Hľaď, či som na ceste trápenia a veď ma cestou večnosti!“ (23v) Myslím, že nemáme problém zarecitovať tento žalm v celej úprimnosti, otázka je, ako zareagujeme, keď Boh naozaj začne odkrývať naše srdce a ukazovať nám, prostredníctvom rôznych udalostí, aké sú naše pohnútky, čo je v našom vnútri. Je tam strach, pýcha, závisť, závislosť, či naviazanosť na niečo? No práve toto nepríjemné odhaľovanie nášho vnútra nás môže uzdraviť. Prestaneme sa obhajovať a začneme úprimne prosiť Boha o pomoc.

Jedna veľmi jednoduchá žena si pýtala radu od farára, ako sa má modliť, aby mohla viac poznať Boha. On jej poradil modlitbu na 5 prstov: Pane-ukáž-mi-aká-som. Po nejakom čase prišla za ním veľmi nešťastná. Čo sa to dialo? Boh vypočul jej prosbu a začal jej pri rôznych príležitostiach ukazovať pravý stav jej srdca. Aby neprepadla úplnému zúfalstvu, farár jej poradil ďalšiu 5 prstovú modlitbu: „Pane-ukáž-mi-aký-si!“ A tak mohla vidieť Božie milosrdenstvo v celkom novom svetle.

Máme skreslený názor o sebe, považujeme sa za celkom dobrých. Skúsme Pána Boha prosiť – preskúmaj ma!

Zlom ma

K tejto zvláštnej prosbe sa dostal Craig po stretnutí so svojim mentorom, ktorý mu pomáhal zakladať nový zbor. Craig bol nadšený a videl už kontúry budúceho rastúceho cirkevného zboru, ako v ňom prekvitá život a ako spolu slúžia Bohu. No keď to všetko rozprával svojmu mentorovi, ten mu povedal: „Mám pre teba iba jeden jediný prísľub: Boh ťa zlomí!“ Toto, samozrejme, Craig nečakal a veľa nad tým rozmýšľal a neskôr porozumel, že to Božie požehnanie prichádza len tam, kde je zlomenosť. Neskôr študoval dva biblické texty – príbeh o žene, ktorá pomazala Pána olejom (Mk 14,3–9) a druhý text bol z Pánovej poslednej večere s učeníkmi (Mk 14,22–25). V obidvoch prípadoch bolo niečo rozbité/zlomené (albastrová nádoba, chlieb). Avšak práve preto sa to stalo zdrojom veľkého požehnania. A preto buďme pripravení na zlomenosť aj v našom živote, lebo ona sa stáva priestorom pre Božie konanie.

Craig sa začal modliť za zlomenosť a zažil mnoho udalostí, pri ktorých ho Boh zbavoval pýchy a učil ho spoliehať sa na Pána Ježiša. Osobitne sa zmieňuje o konflikte, ktorý mal so svojim spolupracovníkom a zároveň najbližším priateľom. Craig odhalil v jeho správaní niečo nečestné. Pohádali sa a rozišli. Craiga ten rozchod mrzel a často myslel na to, že by mal ísť za ním a dať vzťah do poriadku. Odkladal to však, až keď mu zavolala manželka jeho priateľa a oznámila mu, že si vzal život. Toto zasadilo jeho pýche zásadnú ranu. Vo svojej zlomenosti našiel pomoc a podporu v modlitbách spoluveriacich. Od tej chvíle im mohol slúžiť – nie ako dokonalý pastor – ale ako zlomený človek, odkázaný na Božiu milosť.

Modlitba – „zlom ma“, by predsa len mohla znieť v našom kontexte trochu nezrozumiteľne. Obvykle za zlomenosť pokladáme stav, kedy sa zrútia naše plány, vyhoria naše emócie a stratí akákoľvek odvaha. Teda akási psychologická záležitosť. No v Písme svätom vidíme, že ide o niečo hlbšie. Ide o to, aby bola zlomená naša pýcha. Tá je niečim, čo bráni požehnaniu a životu v milosti. Pýchu sme všetci zdedili po našich prarodičoch z raja. Vtedy, keď sa Adam a Eva vzopreli Bohu v ambícii – byť ako On. A táto pýcha je našim dedičstvom. Každý z nás má niečo z tej tvrdosti srdca a vzdoru. Je to jediná prekážka Božieho pôsobenia v našom živote.

A preto takou primeranou alternatívou prosby „Zlom ma“ v slovenskom kontexte by mohla byť modlitba – „Pane, uč ma pokore. Zbav ma pýchy. Naruš tvrdosť môjho srdca. Prepichni moju nafúkanosť.“ Ak sa takto budeme modliť, budeme pripravení na Božie formovanie. Môže sa to udiať napríklad tak, že niekto nepochváli našu prácu, alebo skritizuje naše úmysly. Miesto toho, aby sme sa urazili a nahnevali, spomenieme si – „Pane, veď som sa za to modlil, aby si ma pokoril, zbavil pýchy a keď to robíš, chcem to prijímať.“ Možno ten človek nemal pravdu a v podstate nám aj ublížil, ale my môžeme vedieť, že Boh si to použil na naše dobré. Pravda, to pokorenie sa môže odohrávať aj iným spôsobom, niekedy bolestnejším. Potrebujeme však vedieť, že odstránenie našej pýchy je tým najlepším Božím konaním pre nás, lebo nám otvára dvere k plnej radosti, istote a nádeji.

Modlitba, aby nás Boh zbavil pýchy, alebo slovami Craiga „Zlom ma“ nie je jednorázová záležitosť, lebo pýcha sa na nás chce nalepiť v rôznych etapách života. Možno nás už Boh v minulosti pokoril, ale je dobré naďalej prosiť Boha, aby nás chránil od pýchy a keď treba, aby v nás prepichol tú bublinu namyslenosti, keď sa nám darí, keď nás ľudia uznávajú, keď nám ďakujú a chvália nás. Možno je táto prosba zahrnutá v modlitbe „neuveď nás do pokušenia, ale zbav nás zlého...“ To zlé, v tomto prípade nie sú zlé okolnosti, či nepriatelia okolo nás, ale pýcha, ktorá sa uchádza o miesto v našom srdci. „Zbav nás pýchy, Otče!“

Apoštol Pavol mal neobyčajné skúsenosti s Bohom. No zároveň nosil v tele akýsi osteň. Bola to akási indispozícia – telesná vada, alebo iný problém, s ktorým sa trápil. A on sa modlil, aby ho toho Boh zbavil. Ale napokon pochopil, že ten osteň je kvôli tomu, aby neprepadol pýche. Pán mu povedal: „Stačí ti moja milosť“ (2. Korinťanom 12,9). Je dobré, aby sme sa to naučili – to najlepšie, čo môžeme mať a prijímať je Božia milosť, Jeho zľutovanie a dobrota. Sú tak veľké a rozmanité, že ak by nám pýcha a tvrdosť srdca mali brániť toto vnímať, tak nech je zlomená.

Pošli ma

Craig sa k tejto prosbe dostal na základe štúdia proroka Izaiáša a jeho skúsenosti zo stretnutia s Bohom (Izaiáš 6). Poznáme ten príbeh, Izaiáš píše: „Videl som Pána sedieť na vysokom a vznešenom tróne...“ Pri tomto nebeskom videní sa ho zmocňuje strach a vyznáva: Beda mi, som stratený, lebo som muž s nečistými perami a moje oči videli kráľa, Hospodina zástupov“. Takto by reagoval každý z nás v Božej prítomnosti. Avšak Hospodin k nemu poslal anjela, ktorý sa dotkol jeho pier žeravým uhlíkom z oltára a povedal mu: „Hľa toto sa dotklo tvojich pier, zmizla tvoja vina a tvoj hriech je odstránený“.

Craig píše: „Predstavte si silu tohto okamihu... jediným okamihom hriech zmizol. Bol zabudnutý. Odpustený. Bezpodmienečná milosť podnietila neprekonateľnú vďačnosť... Nič tak nenaštartuje váš modlitebný život viac ako hlboké uvedomenie si Božej milosti...“

Vráťme sa k Izaiášovmu videniu. Hospodin sa pýta: „Koho mám poslať, kto ta pôjde?“ A Izaiáš odpovedá: „Hľa tu som, pošli mňa!“ Craig píše: „Aj vy si poviete: Pre to všetko, čo pre mňa Ježiš vykonal, chcem mu byť k dispozícii.“ ...vaše modlitby sa začnú meniť zo sebeckých žiadostí „Bože urob pre mňa toto. Pomôž mi Pane” na kristocentrické, Boha zvelebujúce, evanjeliom hnané modlitby: „Kdekoľvek, kedykoľvek a čokoľvek povieš, Pane. Som tvoj...“

Prosba „Pošli ma“ v nás môže vyvolávať obavy, že ak to myslíme úprimne, Pán nás môže poslať do Ugandy, alebo niekde, kam sa nám naozaj nechce ísť. Izaiáš tiež nevedel, čo ho vlastne čaká. Avšak podobne, ako predchádzajúce dve prosby – aj táto modlitba vyjadruje túžbu, aby Pán Boh konal v našom živote, to, čo On chce konať. A zároveň vieru, že to bude to najlepšie pre náš život a pre Božiu slávu. Craig to vysvetľuje tak, že táto prosba: „Pane, pošli ma“ ho pripravala na to, aby každý deň videl príležitosti, ktoré mu Boh dáva k vykonaniu skutku viery. A teda každý deň byť citlivý na Boží hlas, či už prihovoriť sa človeku na ulici, alebo urobiť niečo pre niekoho v núdzi. Neskôr túto prosbu rozšíril na modlitbu „odovzdania sa“ v ktorej sa modlí postupne za svoj voľný čas, za svoje myšlienky, oči, uši, ústa, srdce, ruky, nohy a odovzdáva ich Bohu, aby si ich použil. A potom to aj očakáva vo svojom živote.

Nebezpečné modlitby – zhrnutie

Od určitého času sa modlím veľmi pomaly modlitbu Otče náš. Premýšľam nad každou prosbou: „Posväť sa Tvoje meno....“ Myslím to vážne? Naozaj si prajem Božiu svätosť? Aj keď sa pritom odhalí pri mne niečo nesväté, aj keď to budem musieť opustiť? No uvedomujem si, že nič nie je tak vzácne a dobré, ako vypočutie tejto modlitby.

Skúsme sa teraz o tom trochu rozprávať. Aké sú naše modlitby? Ale predovšetkým, pripomeňme si jednu dôležitú vec – už len ten fakt, že sa môžeme modliť je niečo veľmi dobré. V skutočnosti by sme nemali na modlitbu žiadne právo. My sme nečistí, hriešni, stále je v nás aj pýcha a Boh je svätý, dokonalý, plný pravdy a dobra. Medzi nami a ním je veľký rozdiel a veľká bariéra. Aj to je dôvod, prečo sa mnohí ľudia nemodlia vôbec. Pripadá im to zbytočné a neprimerané. Ale ten rozdiel, tá bariéra, tá prekážka bola prekonaná. Boh postavil most – v Pánu Ježišovi Kristovu, máme plný prístup k Bohu. V epištole Židom máme pozvanie – „pristúme teda s dôverou k trónu milosti." (Židom 4,16) Keď sa modlím, nie som si istý, či je to správna, zbožná a úprimná modlitba. Ale modlím sa s dôverou, že v mene Pána Ježiša bude moja modlitba vypočutá.

Otázky:

- Modlíme sa? Čo nám prekáža modliť sa?
- Zdá sa nám, že naše modlitby sú nevypočuté?
- Modlíme sa za to, aby nás Boh menil?
- Modlíme sa za to, aby si nás použil na Jeho slávu?

PAMÄTAJ

ZO

Zlatica Oravcová

Vlak prudko zastal.
Všetkým na chvíľu vyrazilo dych
to prudké zastavenie.
Posledná stanica!
Napätie v srdci, kropaj na lícach...
Po chvíľke všetci vystúpili,
na jedných čakal Ktosi milý,
na druhých nikto nečakal.
Jedni tu našli Domov drahý,
plný radosti a vlahy
a druhí iba kopu skál
hrozivej tupej samoty.
Kto na nás čakať bude,
keď vystúpime ako tí...?

Kto zotrie slzy z očí, kropaj na líci,
keď vystúpime na tej stanici,
až prejde vlak náš tento kraj...?
Raz vystúpime iste!
Na to pamätaj!
Už teraz pamätaj
a zver sa Pánovi,
čo trhá hriechov laná
a smrti okovy,
kajúcim vracia raj!
Pokánie čiň, kým milosti je čas,
bys horko neľutoval raz,
keď vlak tvoj zastaví sa...
P A M A T A J !

30.VÝROČIE SLUŽBY DEŤOM

Timea Sotáková

Moje meno je Tímea Sotáková, som právnička a v cirkevnom zbore Reformovanej kresťanskej cirkvi v Michalovciach pracujem/slúžim už 30 rokov ako učiteľka v nedeľnej besiedke pre deti.

Tridsať rokov v živote človeka je dlhý čas a keď sa dnes obzriem späť na svoju tri desaťročia trvajúcu službu v nedeľnej besiedke, vnímam toto obdobie s nesmiernou vďačnosťou, pokorou a radosťou, že ma Pán Boh požehnáva po tak dlhú dobu pri tejto mojej milovanej službe/práci. Bola a stále aj je to cesta plná detského smiechu, otvorených srdiečok našich detičiek a neustáleho hľadania odpovedí na ich zvedavé otázky.

Moja vlastná cesta k tejto mojej práci sa pritom začala už v detstve ako žiačky nedeľnej besiedky. Už ako malé dieťa ma veľmi zaujímalo náboženstvo a domov som si prinášala množstvo poznatkov o viere, živote, Bohu aj veľa otázok, na ktoré mi mama vždy trpezlivo odpovedala a potom ma priviedla do nedeľnej besiedky. Získala som tam pevný základ, ktorý ma sprevádzal celým dospievaním a vlastne celým životom.

Keď ma ako 18-ročné dievča oslovila manželka nášho pána farára Hromaníka s otázkou, či by som nechcela pomôcť s výučbou detí, neváhala som. Cítila som, že chcem odovzdať ďalej to, čo som sama dostala. Aby som svoju službu Bohu robila čo najlepšie, absolvovala som aj kurz Učiteľa nedeľnej školy v Detskej misii, ktorý mi dal skvelé pedagogické aj duchovné základy. Pamätám sa, že počas môjho právnického štúdia, som v pokoji zvládla nacvičiť vianočný program so 60 deťmi v besiedke.

Od toho momentu sa besiedka stala neodmysliteľnou súčasťou môjho života a neskôr aj mojej rodiny. Môj manžel, dcéra aj syn mi aj doteraz pomáhajú spoločne na podujatiach, ktoré organizujeme pre deti a rodičov z besiedky. Moju dcéru, tiež ako žiačku nedeľnej besiedky som natoľko inšpirovala v tejto službe, že aj ona popri štúdiu medicíny pracuje s deťmi v kostole aj ako vedúca v detských letných táboroch.

Dnes síce zastávam náročnú a zodpovednú funkciu viceprimátorky mesta Michalovce a zároveň pracujem aj ako krajská poslankyňa Košického samosprávneho kraja, práca s deťmi v kostole zostáva mojou srdcovou záležitosťou a útočiskom. Pretože práve pri deťoch si človek najviac uvedomí, čo je v živote naozaj dôležité.

Za tých 30 rokov mi rukami prešli stovky detí, mnohé z nich sú dnes dospelí ľudia s vlastnými rodinami a pre mňa je neopísateľným požehnaním, že dnes v besiedke učím už deti mojich bývalých žiakov.

Pravidelne spolu nacvičujeme vianočné a veľkonočné programy, ktoré prinášajú radosť celému zboru. Taktiež organizujeme výlety na Medzinárodný deň detí, či obľúbené Adventno-súťažné popoludnie, kde deti súťažia spolu so svojimi rodičmi. Nezabudnuteľné spomienky vo mne zanechali aj roky, keď som pôsobila ako vedúca v našich kresťanských táboroch v Červenici.

Práca s deťmi ma vždy nesmierne napĺňala. Od samého začiatku som vedela, že to, čo robím, má hlboký a trvalý zmysel. Nie je nič krajšie, ako keď ma po rokoch oslovia moji bývalí žiaci, poďakujú mi za venovaný čas pri výklade Biblie, hodnotách viery a povedia, že im besiedka pomohla nájsť tú správnu cestu v živote.

Ďakujem Pánu Bohu za silu, požehnanie a vedenie počas celých 30 rokov. Taktiež ďakujem svojej rodine a celému cirkevnému zboru za podporu. Verím, že zrniečka viery a lásky, ktoré spolu do detských srdiečok zasievame, budú aj naďalej prinášať krásne ovocie.

KALVÍN - ZBOROVÝ LIST

VYDÁVA: REFORMOVANÁ KRESŤANSKÁ CIRKEV NA SLOVENSKU – CIRKEVNÝ ZBOR MICHALOVCE.
REDAKČNÁ RADA: ERIKA DÉKÁNYOVÁ, JAROSLAV BÁNOCI, JÁN ŠOLTÉS, TIMEA SOTÁKOVÁ, ĽUBICA HALÁSOVÁ.
ZODPOVEDNÝ REDAKTOR: JÁN ŠOLTÉS, E-MAIL: IXO@CENTRUM.CZ, JANCO.SOLTES@GMAIL.COM
ADRESA REDAKCIE: A. SLÁDKOVIČA 7, MICHALOVCE.
INTERNETOVÉ STRÁNKY ZBORU: WWW.KALVIN.SK

NEPREDAJNÉ

ZBOROVÝ LIST ◊ ROČNÍK XVII. ◊ ČÍSLO 4 ◊ OKTÓBER 2026 ◊ NEPREDAJNÉ

KALVÍNČEK

JOZEFOVE SNY

Na začiatku tohto roku ste sa v Kalvínčeku dozvedeli o Jákobovi ktorý odišiel k svojmu ujovi Lábanovi, u ktorého pracoval, staral sa o vlastné stádo, oženil sa a mal deti.

Po tom, čo sa Jákobovi narodil syn Jozef, rozhodol sa Jákob vrátiť do Kanaánskej krajiny, kde býval aj jeho brat Ezáv. Jákob mal dvanásť synov, ale zo všetkých najviac bol Jozef jeho najobľúbenejší. Dával mu zvláštne oblečenie – pestrofarebnú tuniku, ktorá bola dlhá až po členky. Takú nosievali zámožní ľudia. Také šaty Jákob nedal žiadnemu svojmu inému synovi, len Jozefovi. Pritom také šaty by mal dostať prvorodený syn, ktorý sa volal Ruben. Jozef mal u otca výhody a ostatní bratia na Jozefa žiarlili a nenávideli ho.

Jednej noci sa Jozefovi snívalo, že bol na žatve s bratmi, viazal snopy sena a odrazu sa jeho snop postavil a snopy ostatných bratov sa pred ním hodili na zem a začali sa klaňať. Jozef ten sen povedal svojim bratom, čím ich hnev len rástol a rástol.

O niekoľko dní sa Jozefovi sníval ďalší sen. Tentokrát sa mu snívalo, že slnko, mesiac a jedenásť hviezd sa poklonilo Jozefovi. Keď sa o tom sne dopočuli jeho bratia, rozhnevali sa ešte viac.

Neskôr šli Jozefovi bratia pásť na neďaleké polia. Jakub za nimi poslal Jozefa. Keď bratia videli z diaľky prichádzať Jozefa v tom jeho honosnom oblečení, rozhodli sa, že teraz je ta chvíľa, kedy sa ho zbavia. Niektorí bratia ho chceli zabiť, ale Ruben im povedal, aby ho nezabíjali, aby neprelievali krv. Rozhodli sa hodiť ho do cisterny, odkiaľ sa nemôže dostať von a ponechajú ho tak vlastnému osudu. Ruben ho však nechcel tam nechať dlho, chcel ho neskôr zachrániť.

Keď Jozef prišiel bližšie k bratom, tí ho hneď chytili, vyzliekli mu jeho tuniku a hodili ho do prázdnej cisterny. Keď Ruben odišiel strážiť stádo oviec, prichádzali k nim obchodníci, ktorí mierili do Egypta. Vtedy jeden z bratov navrhol, aby Jozefa predali tým obchodníkom za dvadsať strieborných.

Tak aj urobili, Jozefa predali. Keď sa Ruben vrátil, bolo už neskoro. Bratia zabili kozľa, aby mohli do krvi namočiť Jozefove šaty. Takéto šaty ukázali sluhovia otcovi. Myslel si, že Jozefa roztrhala divá zver. Jákob sa zavrel a začal veľmi smútiť.

Jozef bol medzitým predaný do Egypta za otroka Putifarovi, úradníkovi egyptského vládcu, faraóna. Jozef bol otrokom v cudzej zemi, ale nebol sám. Bol s ním Boh. Putifarovi sa Jozef páčil, videl, že je to schopný a šikovný človek. Nakoniec ho ustanovil správcom vo svojom dome a zveril mu do správy všetko, čo mal.

VIETE...

1. Ako sa volal Jákobov ujo?
2. Ako sa volal Jákobov brat?
3. Koľko synov mal Jákob?
4. Ako sa volal jeho najstarší syn?
5. Do ktorej krajiny sa Jákob a jeho rodina vrátili?
6. Čo dal Jákob Jozefovi?
7. O čom sa Jozefovi snívalo?
8. Za koľko peňazí predali Jozefa?
9. Kam mierili obchodníci, ktorí Jozefa kúpili?
10. Vymenuj troch reformátorov?